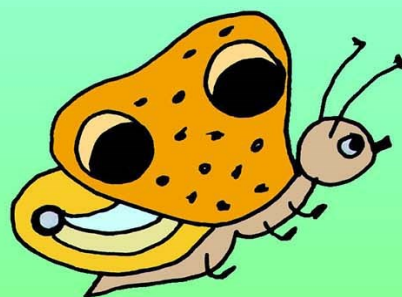

MYŠÁČEK

TROPÍ HLOUPOSTI

Němcová Marie

POZOR!
PÍCHÁM!

OBSAH

MYŠÁČEK TROPÍ HLOUPOSTI

MAKOVÁ BUCHTA	Str. 3
UMÍ MYŠKY LÉTAT?	6
POZOR ZLODĚJ!	12
ÚTĚK PŘED HADEM	15
STRAKA KRADE	18
PŘIJELA NÁVŠTĚVA	21
MALÍ NÁMOŘNÍCI	26
MALÍŘI MALUJÍ	31
KAPŘÍ TAXI	34
LOUDU BOLÍ ZUB	38
LEKNÍN SE LEKL	42
KRÁDEŽ	45
KOLOBĚŽKOVÉ ZÁVODY	49

MAKOVÁ BUCHTA

„Maminko, mohla bys nám upéct makovou buchtu jakou dělá Myšíkova maminka?“ zeptal se Myšáček a sliny na buchtu se mu sbíhaly.

„Ráda bych buchtu upekla, ale nemám mák. Co kdybyste s kamarády na něj zašli, už dozrává na poli,“ řekla maminka a dodala. „Makové pole je nahoře nad hájovnou.“ Myšáček oběhl rychle kamarády Myšana a Myšíka a vypravili se k makovému poli. Makovice byly hodně vysoké, ale některé ležely na zemi. „Každý si najde na zemi svoji makovici,“ navrhl Myšáček. Rozešli se, hledali a byli úspěšní. V makovici mák pěkně chrastil.

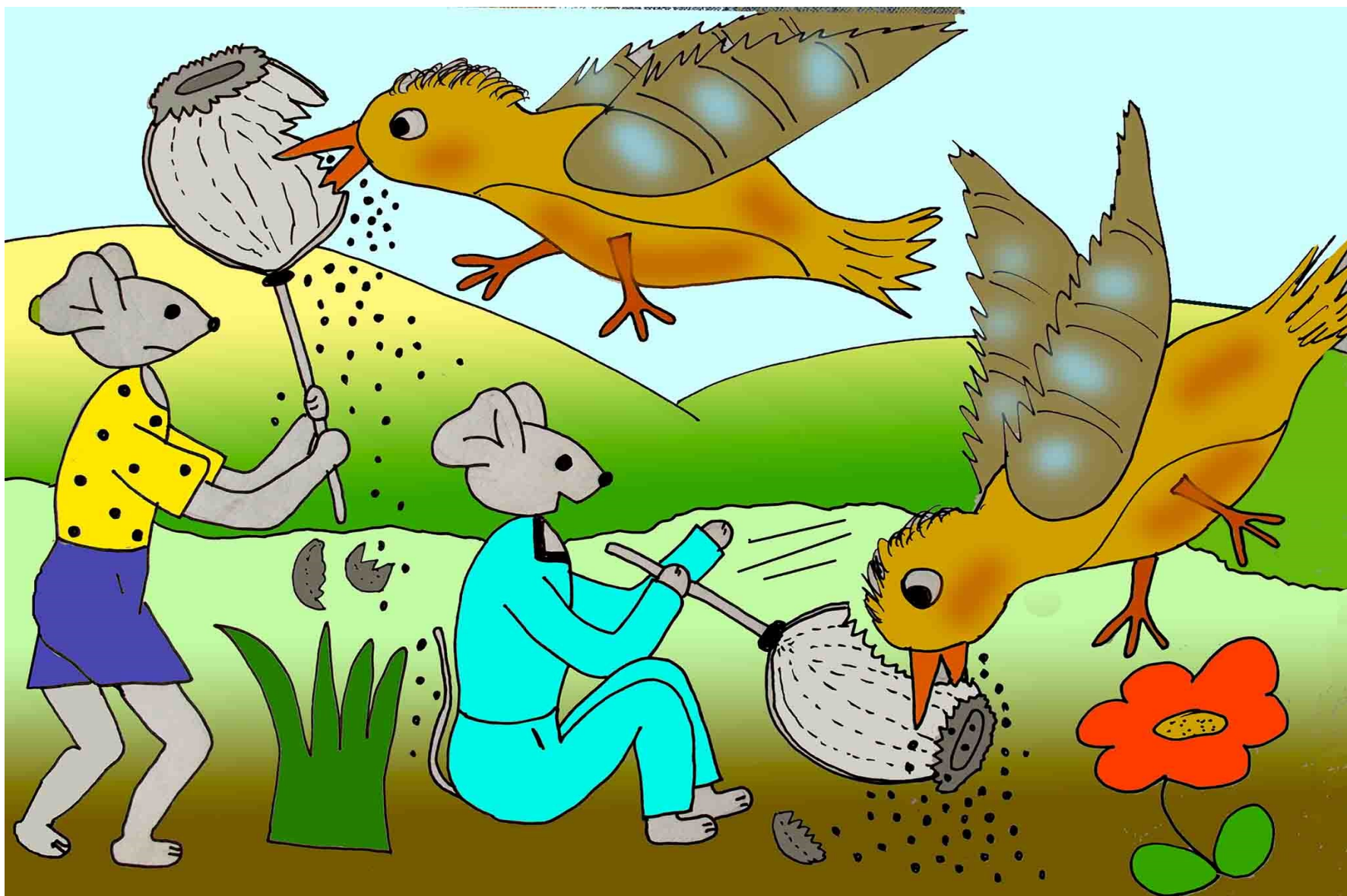
„Je moc těžká,“ stěžoval si Myšík. „Musím odpočívat.“ A tak se kluci každou chvíli zastavili a odpočinuli si.

Když se vraceli domů, všiml si Myšáček, že nad nimi létají dva ptáci.

„Měli bychom si pospíšit,“ radil kamarádům. „Ptáci mají mák rádi!“ Než však stačili přidat do kroku, ptáci se snesli až k makovicím. Jeden pták začal klovat do makovice Myšáčkovi, druhý Myšanovi. Myšík stál stranou a jeho si ptáci nevšimli. Kluci se bránili, uhýbali makovicemi, ale ptáci drze doráželi. „Odleťte, na kopci máte celé pole máku!“ zavolal nešťastný Myšáček. Ale ptáci, jakoby neslyšeli. V makovicích dělali díry. Nějaký mák uzobli, zbytek padal na zem. Myšan škubl pořádně makovicí, zamával s ní, aby ptáka odehnal, ale ten se nedal. Držel makovici zobákem a Myšan spadl na zem. „Utečeme,“ zavolal Myšáček a všichni se rozběhli. Nad sebou drželi makovice. Avšak z naklovaných makovic Myšáčka i Myšana se sypal mák na cestu. Když doběhli k hájovně zvolal Myšík radostně.

„Já mám celou makovici! Buchty budou!“ A kluci na něj smutně koukali.

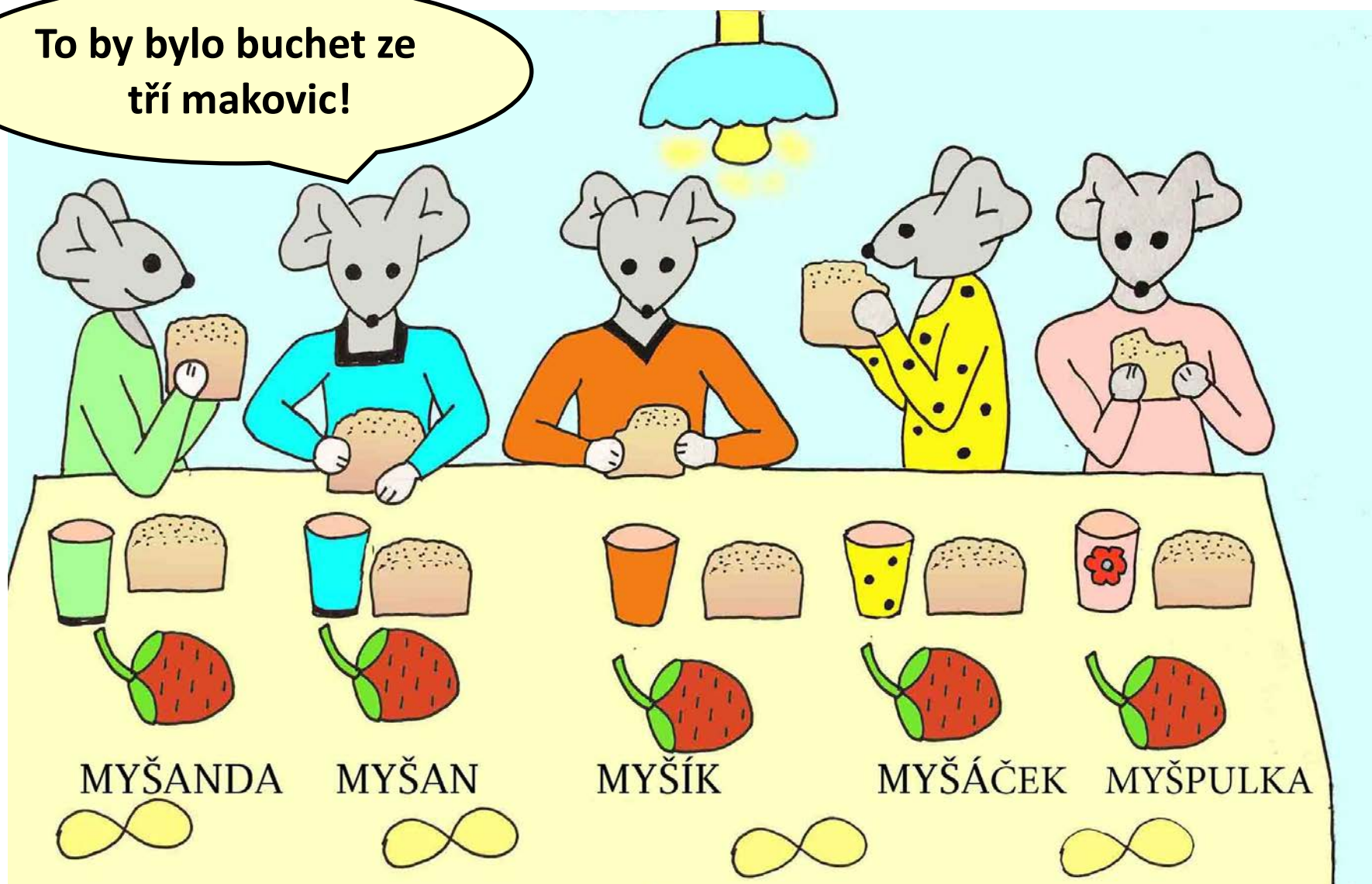

Myšík donesl makovici pyšně domů a Myšáček s Myšanem mu trochu záviděli. „Maminko, jediný jsem zachránil makovici před ptáky!“ kasal se Myšík a dodal. „Klukům ten mák vyzobali dva ptáci!“

„Tak napečeme buchty i pro tvoje kamarády,“ rozhodla paní Myšíková. A tak Myšík pozval své kamarády a jejich sestřičky na hostinu.

Myšáčkovi dala maminka sebou malinovou šťávičku a maminka Myšáka poslala pro každého velkou jahůdku. „Má někdo svátek nebo narozeniny?“ divila se Myšpulka, když přišla k Myšíkům. Stůl se prohýbal dobrůtkami a všichni si pochutnali. „Myšíku, jsi hrdina,“ chválil kamaráda Myšáček. „Zachránil jsi makovici. A ty buchty jsou moc dobré,“ dodal s plnou pusinkou. „Ti ptáci mají celé pole makovic a vybrali zrovna ty naše,“ řekl našťavaně Myšan. Hostina se však vydařila a Myšík se jen usmíval.

To by bylo buchet ze
tří makovic!

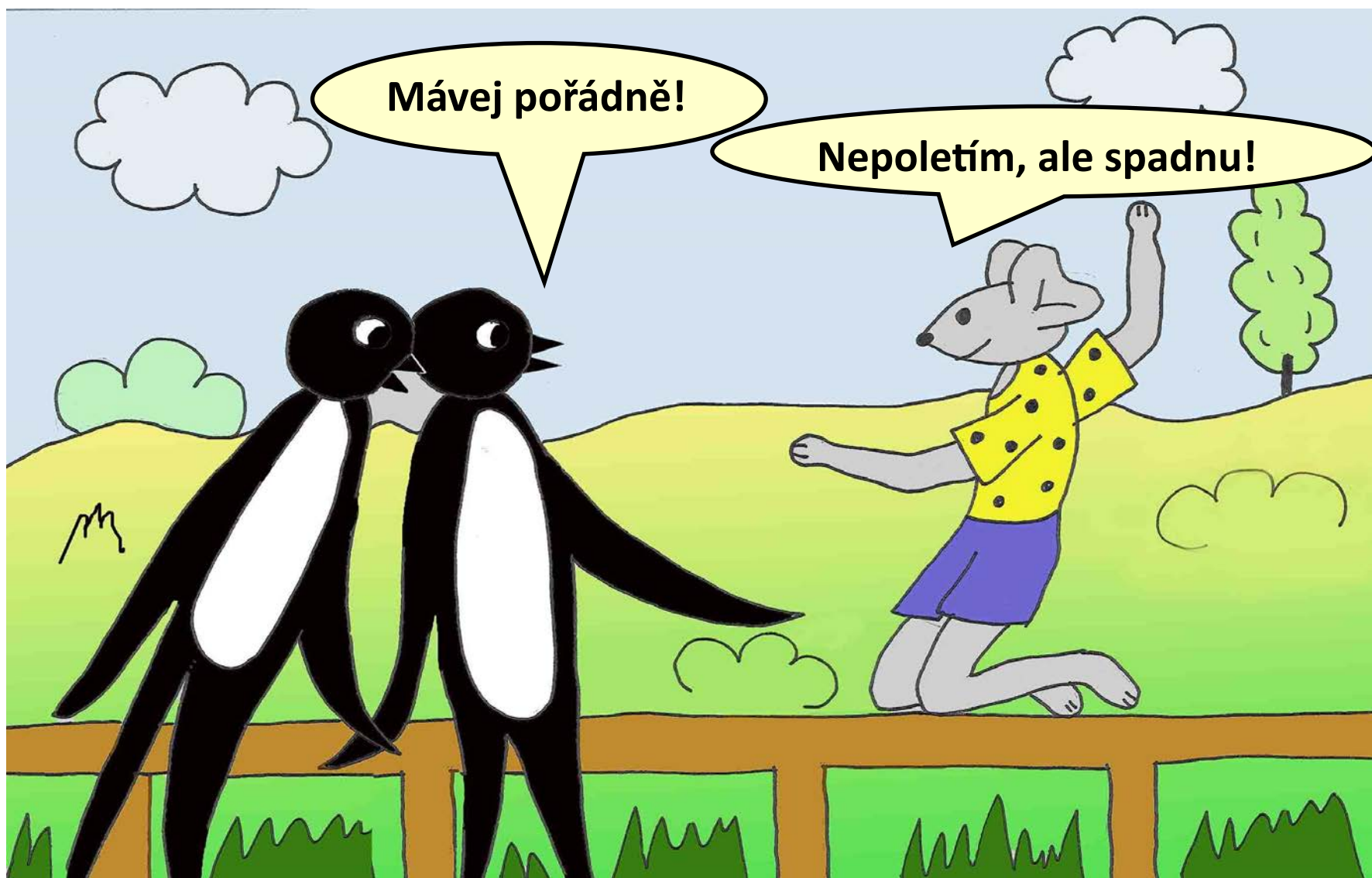
UMÍ MYŠKY LÉTAT?

Myšáček se nudil. U hajných nebyl nikdo doma a Brok s kocourem Flíčkem byli na toulkách. Myšáček prošel dvůr, jestli není někde něco k snědku, ale nebylo. A tak si sedl na zábradlí. Když jsou všichni od hajných doma, tak si musí dávat pozor. Najednou vedle něj přistály dvě vlaštovky. „Vy se máte,“ řekl smutně Myšáček. „Lítáte vysoko, všechno vidíte a můžete uletět Brokovi i kocourovi Flíčkoví.“

„A proč nelítáš?“ zeptala se vlaštovka a dodala. „Máš ruce, můžeš s nimi mávat jako my křídly.“ Myšáček zamával rukama, ale seděl na zábradlí dál. „Vy se máte,“ řekl smutně.

„Nemáme to také jednoduché,“ řekla vlaštovka. „Na podzim letíme hodně daleko, až do teplých krajin a také si musíme dávat pozor, na veliké ptáky.“

„Chtěl bych se aspoň jednou proletět.“ zatoužil Myšáček.

„Tak se nauč létat! Je to jednoduché,“ radila vlaštovka. „Já ani nevím, jak se má správně létat. Možná bych se to ani nenaučil,“ přemýšlel Myšáček.

„Dívej se na mě! Odrazíš se, zamáváš a letíš. Musíš mávat křídly i za letu,“ radila vlaštovka a vznesla se jedna dvě. Myšáček na ni koukal a říkal si, že to přece nemůže být moc složité. Pořád jenom mávat křídly.

„Nemohl bych mávat rukama?“ zeptal se. „Víš, že ti to nešlo. Asi jsou ruce hodně tenké a neodráží vzduch,“ řekla jedna vlaštovka a druhou napadlo.

„Vymyslíme něco širšího, co by vzduch pěkně odráželo.“

„A co přidělat smrkové větvičky na ruce?“ napadlo Myšáčka.

„To by šlo,“ přikývla vlaštovka. A tak Myšáček uháněl pro Myšana. Za hájovnou rostl malý smrček a tak sebrali pár spadlých větviček, v kůlně u hajných našli provázek. „To postačí,“ rozhodl Myšáček.

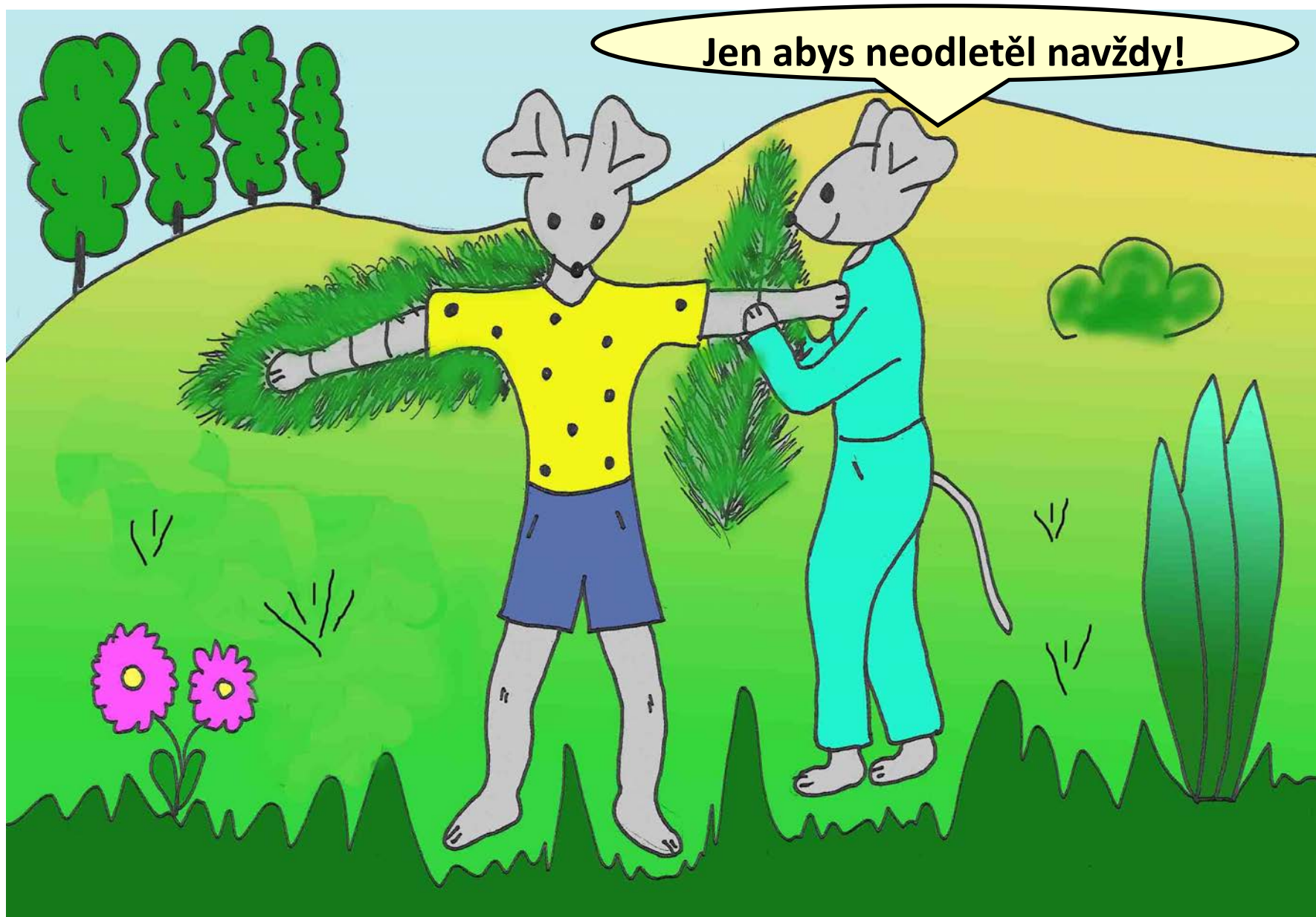
Vyšli na louku a přemýšleli, jak větvičky uvázat. „Přivážeš je zezadu na moje ruce,“ přikázal Myšáček Myšanovi. Stoupl si, roztáhl ručku a Myšan mu k ní přiložil větvičku. Ta hned spadla.

„Myšáčku, budeš muset větvičku přidržet druhou rukou,“ radil Myšan.

Trvalo to hodně dlouho, než přivázali jednu ručku. Pak dostali hlad.

„Přece nemůžu jít domů s takovou větví na ruce,“ přemýšlel Myšáček.

„Nic se neděje,“ uklidňoval ho Myšan. „Skočím domů a donesu něco k snědku.“ Za chvíli byl Myšan zpátky a donesl pro každého buchtičku a ve skleničce malinovku. „Půl skleničky je pro tebe a půl pro mě,“ rozhodl Myšan. Myšáček jedl jen jednou rukou a druhou musel mít nataženou. Když se pořádně napil, dostal větší chuť na létání. Za chvíli měl přivázané obě větvičky a s roztaženýma rukama šli k vlaštovkám na dvůr k hajným.

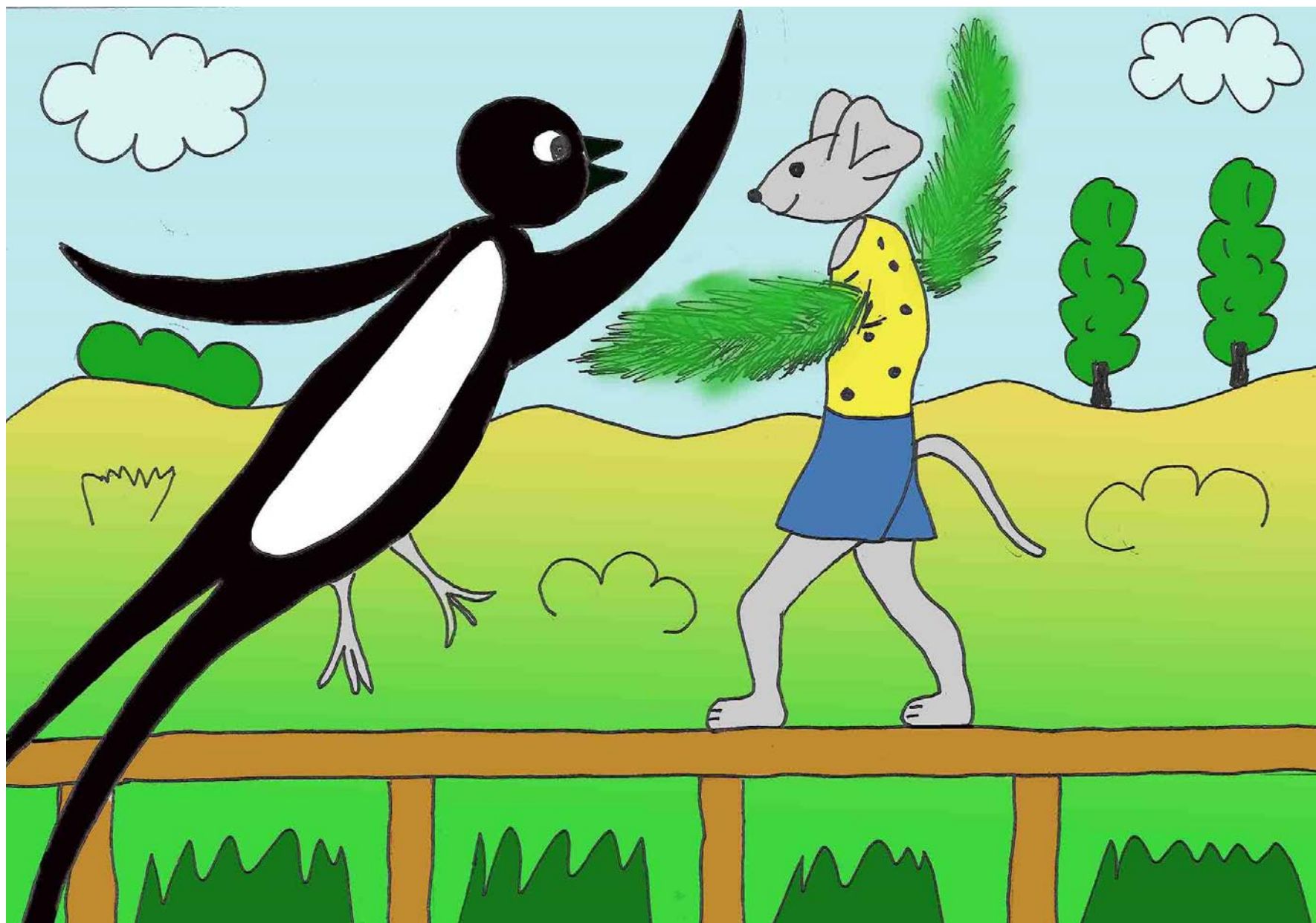

Myšan pomohl Myšáčkovi vlést na zábradlí. Pomáhaly i vlaštovky. Bylo to složité a trvalo to dlouho. „Budu létat ze země,“ rozhodl se Myšáček, ale vlaštovky mu to rozmlouvaly.

Po dlouhé době se všem podařilo dostat Myšáčka na zábradlí. Sotva tam stál. Roztaženými rukama udržoval rovnováhu. „Mám těžké ruce, už mě bolí a dlouho je tak neudrším,“ naříkal Myšáček.

„Musíš letět. Jak budeš mávat rukama, tak tě nebudou bolet,“ radila vlaštovka a dodala. „Vítr bude nejen ruce, ale celé tvoje tělo, nadnášet.“ Myšáček začal s rukama hýbat a ztěžka mával.

„Tak nemusíš letět vysoko nad louku. Stačí, když poprvé poletíš kousek od zábradlí,“ radila vlaštovka. „Tak to by šlo,“ řekl Myšáček vesele a začal znovu mávat rukama přesně tak, jak mu to vlaštovka předváděla.

Myšáček mával ručkama a naříkal. „Už mě ručky moc bolí. Nebudu moct dlouho mávat.“ „Už jsi trochu natrénovaný,“ rozhodla vlaštovka, „tak už se rozletíme. Nejdříve oba zamáváme křídly na zábradlí, odrazíš se nožkama a rozletíme se.“ A druhá vlaštovka dodala. „A pak už poletíš jako vítr.“

V Myšáčkovi byla malá dušička, ale nechtěl, aby to bylo na něm znát.

„Když se ti to podaří, naučím se také létat,“ zvolal na Myšáčka Myšan, který přípravu letu pozoroval, ale spíše z dálky.

„Máváme,“ volala vlaštovka. „A teď se odrazíme a letíme!“

Myšáček se odrazil nožkama od zábradlí a spadl dolů jako hruška. Ručky měl s větvíčkami roztažené a dopadl hlavně na jedno kolínko.

„Au, Au, Au,“ naříkal. Hned k němu přiběhl Myšan. Z kapsy vzal Myšáčkovo mluvítko a zavolal jeho mamince.

